

מה הטעם? משום שנשמות אני עשיתי. שם למעלה בגן, בהיכל הגנוז, מתעטפת ומתלבשת הנשמה ברוח כמו שראוי.

וכיון שבאותו היכל לא היה ולא השתמש אלא ברוח ונשמה, הנפש לא באה לשם (משם), אלא מתלבשת באותה רוח שם, וכשירדת לתוך גן עדן התחתון, (בעולם הזה) מתלבשת באותה רוח אחרת שאמרנו, אותה שיצאה משם והיתה משם, וככלן היא שורה בעולם הזה ומתלבשת בהם.

אותה רוח שיוצאת מן העולם הזה, שלא התרבתה (שלא נטהרה) ולא התפשטה בעולם הזה, הולכת בגלגול ולא מוצאת מנוחה. באה בגלגול בעולם כאבן בכף הקלע, עד שימצא אותו גואל שיגאלנה, ומביא אותו באותו כלי ממש שהיא היה משתמש בו, ומדביק בו תמיד רוחו ונפשו, והיתה פת זוגו, רוח ברוח, ואותו הגואל בונה אותו כמקדם.

ואותה רוח שהשאיר ונדבקה באותו הפלי, לא נאבדה. שהרי אין אפלו דבר קטן בעולם שאין לו אתר ומקום להטמן ולהתפגס לשם, ולא נאבד לעולמים. ומשום כך, אותה הרוח שהשאיר באותו פלי שם, הוא ודאי רודף אחר העקר והיסוד שלו שיצא ממנו, ומביא אותו ובונה אותו במקומו, במקום של אותה רוח פת זוגו שיצאה עמו, ונבנה שם כמקדם, וזוהי בריה חדשה עכשו בעולם, רוח חדשה וגוף חדש.

ואם תאמר, רוח זו היא מה שהיה - כך זה, אבל לא נכנית אלא בשביל אותה רוח אחרת

יעטוף. יתעטף לא כתיב, אלא יעטוף. מאי טעמא. בגין דנשמות אני עשיתי, תמן לעילא בגנתא, בהיכלא טמירא, אתעטף ואתלבש נשמה ברוח, כמה דאתחזי.

וכיון דבההוא היכלא, לא הוי, ולא אשתמש אלא ברוח ונשמה, נפש לא אתי לתמן, (נ"א מתמן) אלא מתלבש בההוא רוח תמן, וכד נחתא לגו גן עדן דלתתא, (בהאי עלמא) אתלבש בההוא רוחא אחרא דאמינא, ההוא דנפיק מתמן, והוה מתמן, ובכלהו שריא בהאי עלמא, ואתלבש בהו.

ההוא רוח דנפיק מהאי עלמא, דלא אתרבי (דלא אתרבי) ולא אתפשט בהאי עלמא.

אזלא בגלגולא, ולא אשפח נייחא, אתי בגלגולא בעלמא, פאכנא בקוספיתא, עד דישפח ההוא פרוקא דיפרוק ליה, ואייתי ליה בההוא מאנא ממש, דהוה איהו אשתמש ביה, ודביק ביה תדיר רוחיה ונפשיה, והות פת זוגיה, רוחא ברוחא, וההוא פרוקא בני ליה כמלקדמין.

וההוא רוחא דשבק ואתדבק בההוא מאנא, לא אתאביד. דהא לית מלה אפילו זעירא בעלמא, דלא הוי ליה אתר ודוכתא לאתטמרא ולא תפנשא תמן, ולא אתאביד לעלמין. ובגין כך, ההוא רוחא דשבק בההוא מנא, תמן, הוא ודאי רדיף פתר עקרא ויסודא דיליה, דקא נפיק מיניה, ואייתי ליה, ובני ליה פדוכתיה, באתר דההוא רוח פת זוגיה, דנפקת בהדיה, ואתבני תמן כמלקדמין. ודא איהו בריה חדתא השתא בעלמא, רוחא חדתא וגופא חדתא.

ואי תימא, רוח דא הוא מה דהוה. הכי הוא אבל לא אתבני, אלא בגין ההוא רוחא

אחרא דקא שבק בההוא

שֶׁהַשְּׂאִיר בְּאוֹתוֹ כְּלִי. כָּאֵן יֵשׁ סוּדוֹת (סוד הסודות בְּאוֹתוֹ כְּלִי). בְּסִפְרוֹ שֶׁל חֲנוּךְ, בְּנִין זֶה שְׂנֵבְנָה, לֹא נִבְנָה אֶלָּא בְּאוֹתָהּ רוּחַ אַחֲרַת שֶׁהַשְּׂאִיר שָׁם, בְּאוֹתוֹ הַכְּלִי. וּכְשֶׁהִתְחִיל לְהִבְנֹת, זֶה מוֹשֵׁף אַחֲרָיו שֶׁל אוֹתָהּ רוּחַ שֶׁהוֹלֶכֶת עֲרֻטִּילָאִית וּמוֹשֵׁף אוֹתָהּ אֵלָיו, וְשֵׁם שְׂפִי רוּחוֹת שֶׁהֵן אַחַת. אַחַר כֵּךְ זוּהֵי רוּחַ, וְזוּהֵי נִשְׁמָה, וּשְׂפִיתֶיהֶן אַחַת.

אִם זָכָה לְהִטְהַר כְּרָאוּי, שְׂפִיתֶיהֶן הֵן אַחַת לְהִתְלַבֵּשׁ בִּהֶן נִשְׁמָה אַחֲרַת עֲלִיּוּנָה. כְּמוֹ שֶׁיֵּשׁ לְשֹׁאֵר בְּנֵי הָעוֹלָם רוּחַ שְׂזוּכוֹת בִּהֶן הַנְּשָׁמוֹת, אוֹתָן שְׂקוּדְמוֹת וְאוֹחֲזוֹת בִּהֶן, וְרוּחַ אַחֲרַת מִלְמַעְלָה, וְהַנְּשָׁמָה הַקְּדוּשָׁה הִתְלַבְּשָׁה בִּהֶן - אֵף כֵּךְ גַּם מְשֻׁלוֹ מְמַשׁ יֵשׁ שְׂפִי רוּחוֹת כְּדִי לְהִלְבִּישׁ בִּהֶן הַנְּשָׁמָה הַעֲלִיּוּנָה.

יְהִי לְזֶה גּוֹפֵן אַחַר שְׂנֵבְנָה עֲכָשׁוּ חֲדָשׁ. אוֹתוֹ הַגּוֹפֵן הִרְאִישׁוֹן שֶׁהַשְּׂאִיר, מֵה נִעֲשֶׂה מִמֶּנּוּ? אוֹ שְׂזָה בְּרִיקְנוּת, אוֹ שְׂזָה בְּרִיקְנוּת. לְפִי תְבוּנַת אָדָם נִשְׁמָע, שֶׁהִרְאִישׁוֹן הַזֶּה שְׁלֹא נִשְׁתַּלֵּם בְּתַחֲלָה נֶאֱכָד, הוּאִיל וְלֹא זָכָה. אִם כֵּךְ, לְחִנָּם הַשְׁתַּדֵּל בְּמִצְוֹת הַתּוֹרָה, אוֹ אֶפְלוּ בְּאַחַת מֵהֶן? וְהָרִי אָנוּ יוֹדְעִים שֶׁאֶפְלוּ רִיקְנִים שְׂבִישְׂרָאֵל, כָּלֵם מְלֵאִים מִצְוֹת כְּרִמּוֹן. וְגוֹפֵן זֶה, אֵף עַל גַּב שְׁלֹא הַשְׁתַּלֵּם לְהִתְרַבּוֹת וּלְזִכּוֹת וּלְהַשְׁתַּדֵּל בְּעוֹלָם, מִצְוֹת אַחֲרוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה הוּא שְׂמֵר, שְׁלֹא נֶאֱכָדוּ מִמֶּנּוּ, וְכִי לְחִנָּם הֵם הֵיוּ? חֲבָרִים חֲבָרִים, פִּקְחוּ עֵינֵיכֶם, שְׂהָרִי אָנִי יוֹדְעִי שֶׁכֵּךְ אַתֶּם סְבוּרִים וְיוֹדְעִים, (הַיְעֲלֶה עַל הַדַּעַת) שְׁכַל אוֹתָם גּוֹפִים נִצְטִירוּ הֵם בְּרִיקְנוּת, שֶׁאֵין לָהֶם קִיּוּם לְעוֹלָמִים. לֹא כֵּךְ, וְחָס לָנוּ לְהַסְתַּפֵּל בְּדַבְרֵים הַלּוֹי.

מֵאֲנָא, (דף ק' ע"א) הָכָא אֵית רִזִּין (ס"א רוא רזין בְּהוּא מֵאֲנָא). בְּסִפְרָא דְחֲנוּךְ, בְּנִינָא דָא דְאַתְבְּנִי, לֹא אַתְבְּנִי, אֶלָּא בְּהוּא רוּחָא אַחֲרָא דְשְׂבִיק תַּמָּן, בְּהוּא מֵאֲנָא. וְכַד שְׂאִירִי לְאַתְבְּנָאָה, דָא מְשִׁיף אַבְתְּרִיָּה דְהוּא רוּחַ דְאָזִיל עֲרֻטִּילָאָה, וּמְשִׁיף לִיה לְגַבִּיָּה, וְתַמָּן תְּרִי רוּחוֹת דְאֵינוֹן חַד. לְבַתֵּר, דָא אִיהוּ רוּחַ, וְדָא אִיהוּ נִשְׁמָה, וְתִרְוּוּיָהוּ חַד.

אִי זָכָה לְאַתְדַּפְּאָה כְּדָקָא יְאוּת, תִּרְוּוּיָהוּ אֵינוֹן חַד, לְאַתְלַבְּשָׁא בְּהוּ נִשְׁמָתָא אַחֲרָא עֲלָאָה. כְּמָה דְאִית לְשֹׁאֵר בְּנֵי עֲלָמָא, רוּחַ, דְזוּפְאִין בְּהוּ נִשְׁמָתִין, אֵינוֹן דְקַדְמָן וְאַחֲרֵיהֶן בְּהוּ, וְרוּחָא אַחֲרָא מְלַעִילָא. וְנִשְׁמָתָא קְדִישָׁא אַתְלַבְּשָׁא בְּהוּ. אוּף הָכִי נְמִי, מְדִילִיָּה מְמַשׁ אֵית תְּרִין רוּחִין, בְּגִין לְאַתְלַבְּשָׁא בְּהוּ נִשְׁמָה עֲלָאָה.

יְהֵא לְדִין גּוּפָא אַחֲרָא, דְקָא אַתְבְּנִי הַשְׁתָּא חֲדָתָא, הוּא גּוּפָא קְדָמָאָה דְשְׂבִיק, מָה אַתְעָבִיד מְנִיָּה. אוֹ הָאִי בְּרִיקְנִיָּא, אוֹ הָאִי בְּרִיקְנִיָּא. לְפּוּם סְכֻלְתָּנוּ דְבַר נֶשׁ אַשְׁתַּמַּע, דְּהָאִי קְדָמָאָה דְלֹא אַשְׁתַּלֵּם בְּקְדָמִיתָא, אַתְאָבִיד, הוּאִיל וְלֹא זָכָה. אִי הָכִי, לְמַגְנָא אַשְׁתַּדֵּל בְּפִקּוּדֵי אוּרִייתָא, אוֹ אֶפִּילוּ בְּחַד מְנִיָּהוּ. וְהָא אָנִן יוֹדְעִינוֹן, דְאֶפִּילוּ רִיקְנִין שְׂבִישְׂרָאֵל, כְּלָהוּ מְלִיין מִצְוֹת כְּרִמּוֹן. וְגוּפָא דָא, אֵף עַל גַּב דְלֹא אַשְׁתַּלֵּם, לְאַתְרַבְּאָה, וּלְמִזְפֵי וּלְמִסְגֵי בְעֲלָמָא, פִּקּוּדֵין אַחֲרֵינִין דְאוּרִייתָא נְטֵר, דְלֹא אַתְאָבִידוּ מְנִיָּה, וְכִי לְמַגְנָא הוּוּ.

חֲבָרִיָּא חֲבָרִיָּא, פְּקִיחוּ עֵינֵיכֶם, דְהָא אָנָא יוֹדְעָא, דְהָכִי אַתּוֹן סְבָרִין וְיוֹדְעִין, (נ"א סְלָמָא רַעֲתִין) דְכָל אֵינוֹן גּוּפִין, צִיּוּנִין אֵינוֹן בְּרִיקְנִיָּא, דְלֹא אֵית לוֹן קִיּוּמָא לְעֲלָמִין. לֹאֹ הָכִי, וְחָס לָן לְאַסְתַּפְּלָא בְּאֵלִין מְלִין.